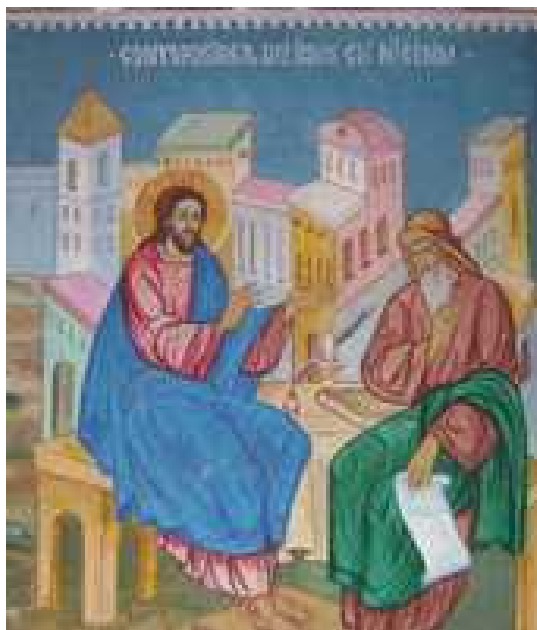

„Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să Se înalțe Fiul Omului, Ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască prin El lumea” (Ioan III, 13-17) Pericopa evanghelică a acestei duminici, una specială pentru că este înaintea marelui praznic al Înălțării Sfintei Cruci, este una scurtă, de doar patru versete dar plină de învățături duhovnicești. În capitolul III al Evangheliei după Ioan găsim convorbirea Mântuitorului Hristos cu Nicodim, fariseu și fruntaș al iudeilor, o discuție despre nașterea de sus spre a putea accede în Împărăția lui Dumnezeu. Această naștere de sus, „din apă și din Duh” (Ioan III, 6) a fost mai mult sau mai puțin înțeleasă de către Nicodim dar Mântuitorul Hristos a dezvoltat această temă adăugând la aceasta scopul Întrupării Sale. Observăm o contradicție chiar la începutul pericopei de astăzi: Fiul Omului s-a coborât și s-a suit, fiind totodată în cer.

Însă sfântul Apostol și Evanghelist Ioan în prologul Evangheliei ne ajută să înțelegem foarte bine la ce se referea Mântuitorul Hristos. El, Fiul Omului, este în cer, este deoființă cu Tatăl; S-a întrupat din iubire pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire după cum mărturisim în Simbolul de Credință și S-a Înălțat la Tatăl după ce a plinit planul mântuirii. Aici însă se referă la înălțarea veșnică prin jertfa Sa de pe cruce arătând drept exemplu un episod din Vechiul Testament în care șarpele înălțat a adus vindecare celor ce priveau la el. „De la muntele Hor au apucat pe calea Mării Roșii, ca să ocolească pământul lui Edom, dar pe cale s-a împușinat poporul cu duhul. Și grăia poporul împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise, zicînd: La ce ne-ai scos din pământul Egiptului, ca să ne omori în pustiu, că aici nu-i nici pâine, nici apă, și sufletul nostru s-a scîrbit de această hrană netrebnică. Atunci a trimis Domnul asupra poporului șerpi veninoși, care mușcau poporul, și a murit mulțime de popor din fiii lui Israel. A venit deci poporul la Moise și a zis: Am greșit grăind împotriva Domnului și împotriva ta: Roagă-te Domnului, ca să depărteze șerpii de la noi. Și s-a rugat Moise Domnului pentru popor. Iar Domnul a zis către Moise: Fă-ți un șarpe de aramă și-l pune pe un stâlp; și de va mușca șarpele pe vreun om, tot cel mușcat, care se va uita la el, va trăi. Și a făcut Moise un șarpe de aramă și l-a pus pe un stâlp; și cînd un șarpe mușca vreun om, acesta privea la șarpele cel de aramă și

trăia” (Numeri XXI, 1-9).

Calea spre Împărăția lui Dumnezeu a fost adusă de Mântuitorul Hristos prin iubirea Sa față de noi, creatura Sa, iar aceasta s-a manifestat în cel mai înalt grad cu putință. „În aceasta am cunoscut iubirea: că El Și-a pus sufletul Său pentru noi, și noi datori suntem să ne punem sufletele pentru frați” (I Ioan IV, 16). El de bună voie S-a întrupat, Și-a asumat firea omenească cu toate neputințele și suferințele ei, afară de păcat, și a îndumnezeit-o. Sfântul Atanasie cel Mare, episcopul Alexandriei afirma legat de aceasta „Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om, pentru ca noi să ne facem Dumnezeu” însă nu după ființă, ci după har. După cum am văzut Înălțarea Fiului Omului, adică a Mântuitorului Hristos a fost posibilă numai prin altarul Său de jertfă, Sfânta Cruce. La rândul său Sfântul Apostol Pavel le scria locuitorilor din Galatia, că singurul său motiv de laudă este „Crucea Domnului nostru Iisus Hristos prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume!” (Galateni VI, 14). Cu ușurință am putea să ne întrebăm de ce Sfânta Cruce ar fi motiv de laudă de vreme ce unii o consideră instrument de tortură, mijlocul nedemn și de o suferință cumplită pe care Hristos Domnul și-a găsit moartea trupească? Ea este în același timp demonstrarea smereniei Mântuitorului, umilinței pe care a îndurat-o dar și mijloc prin care S-a preaslăvit și ne-a ridicat din robia păcatului.

Sfinții Părinți afirmă cu tărie că „Crucea este cel mai bun teolog” iar Sfântul Ioan Gură de Aur evidențiază într-un mod aparte „Să nu vă rușinați de cruce, ca să nu se rușineze și Hristos de voi când va veni cu slavă, însoțit de îngeri și va pune acest senin să lumineze mai tare ca soarele”. Din această pericopă evanghelică ar trebui să reținem următoarele: valoarea omului în fața Creatorului, în fața lui Dumnezeu. Proorocul David se întreba „Ce este omul, că-ți aduci aminte de el, și fiul omului, că-l cercetezi pe el?” (Psalm VIII, 5). Iar răspunsul este unul pe care îl deducem din Întruparea Fiului lui Dumnezeu. Iubirea Sa nemărginită la care trebuie să răspundem tot cu iubire dar după puterile noastre limitate nu ne-a lăsat sub stăpânirea morții, ci ne-a dus la El, Viața cea adevărată. În același timp pentru a dobândi viața cea de veci ni se cere nădejde, una din marile virtuți creștine. Putem depăși starea de egoism, starea păcatului strămoșesc prin primirea Tainei Sfântului Botez și credința de a dobândi înfierea. Jertfa Mântuitorului este model de a combate a sinelui, a iubirii de sine, este modul prin care noi putem muri păcatului spre a fi părtași vieții celei noi întru Împărăția Sa. Nu în ultimul rând trebuie să ne gândim într-un mod aparte la ceea ce a zis și împlinit Mântuitorul Hristos. Vrednicul de pomenire Antonie Plămădeală, mitropolitul Ardealului, spunea în felul următor „Nicodim gândea cu instrumentele gândirii obișnuite, orizontale. Am putea numi logica lui logică nicodimică, o logică a imediatului terestru, simplu. El nu-și dădea încă seama că aceeași limbă poate spune lucruri diferite, despre lumi diferite”.

Domnul nostru Iisus Hristos i-a prezentat importanța nașterii de sus în vederea mântuirii. Credința în El și împlinirea poruncilor, sfaturilor Sale ne face să evităm judecata și să mergem în Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta este logica lui Dumnezeu, una mai presus de rațiune, ce o putem accepta doar prin credință. Tot Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan sublinia următoarele „Cel ce crede în El nu este judecat, iar cel ce nu crede a și fost judecat, fiindcă nu a crezut în numele Celui Unuia-Născut, Fiul lui Dumnezeu” (Ioan III, 18). Sfânta Cruce este unul din exemplele care depășesc logica firii omenești. Nebunie pentru cei ce nu cred dar pentru noi cei ce ne mântuim, puterea lui Dumnezeu (I Corinteni I, 18) Sfânta Cruce ne duce pe drumul către Hristos, „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan XIV, 6) și astfel spre Împărăția lui Dumnezeu. Tot Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață: „Să purtăm crucea lui Hristos și să ne împodobim cu ea ca și cu o cunună de slavă. Ea este pecetea și plinătate puterilor mînuirii. Ea este izvorul și semnul biruinței noastre. S-o ținem în casele noastre, și de-a pururea să o purtăm în inimă, și pe

piepturile loastre. Crucea este semn și o mărturie sfântă care ne aduce aminte de toată lucrarea mântuirii noastre. De nemărginita milă a Mântuitorului Iisus Hristos, care din dragostea care ne-a purtat ca „oaie la junghiere s-a dat pentru noi”. Șarpele de aramă era încolăcit la vârf și avea formă de cruce. Așa, pe o Cruce va fi răstignit Fiul Omului, la care toți vor fi chemați să privească și, așa cum aceia, pe vremea lui Moise, se vindeau de mușcătura șarpelui, așa și cei care vor privi la Mântuitorul Iisus Hristos răstignit și vor crede în El vor căpăta iertare de păcate, se vor mântui și vor dobândi viața veșnică. De aceea a zis că: „tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. În aceeași măsură și noi cei de astăzi suntem chemați prin glasul Sfintei Evanghelii de astăzi să credem cu tărie în Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în Dumnezeu cel Unul în ființă dar întreit în Persoane, în Sfânta Cruce și nu în ultimul rând să ne asumăm crucea vieții noastre zi cu zi spre a dobândi viața cea veșnică.

Pentru Sighet-Online.ro, Alexandru Lucian, student la Facultatea de Teologie din Iasi